

Semud'un Torunları

YAYIN NU:
KÜLTÜR SERİSİ:

T.C. KÜLTÜR ve TURİZM BAKANLIĞI
SERTİFİKA NUMARASI: 16267

ISBN:

www.otuken.com.tr | otuken@otuken.com.tr

ÖTÜKEN NEŞRİYAT A.Ş.®

İstiklâl Cad. Ankara Han 65/3 • 34433 Beyoğlu-İstanbul
Tel: (0212) 251 03 50 • (0212) 293 88 71 - Faks: (0212) 251 00 12

Editör: Göktürk Ömer Çakır

Kapak Tasarımı: Ceyhun Durmaz

Dizgi-Tertip: Ötüken

Kapak Baskısı: Karakış Basım

Baskı: İmak Ofset Basım Yayın San. ve Tic. Ltd. Şti.
Sertifika Numarası: 12531 Tel: (0212) 444 62 18

Kitabın bütün yayın hakları Ötüken Neşriyat A.Ş.'ye aittir. Yayınevinden yazılı izin alınmadan, kaynağın açıkça belirtildiği akademik çalışmalar ve tanıtım faaliyetleri haricinde, kısmen veya tamamen alıntı yapılamaz; hiçbir matbu ve dijital ortamda kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

İçerikler

Semud'un Torunları	7
Çaresizlik Labirenti	30
Çözemedik Gitti	40
Dut Ağacı	50
Jahanara	99
Kıyamet Provası	105
Sihhiyeci Osman	122
Bayram Sabahı	148
Asayiş Berkemal	158
Gülperi'ye Giden Yol	166
Tütün	173
Mustafa'nın Elleri	184

SEMUD'UN TORUNLARI

"Cife-i dünya değil gerkes gibi matlubumuz

Bir bölük ankalarız, kaf-ı kanaat bekleriz"

fuzuli

Gece bir yılan gibi boğarken nefesini, Teğmen Yusuf bir ağlama sesiyle uyandı rüyasından. İstasyona ağır bir karanlık, altından kalkılamaz bir zifir çökmüştü. Askerler bir karartı halinde görünüyordular.

Etrafına baktı, çöldeki her cinayette parmağı olan sivrisineklerin oynacağı olmuştu gece. Yerde bir çıtırtı duydu, serseri bir akrep volta atıyordu. Hasta ve yaralı askerlerin inleyişleri gecenin uğultusunda uçuşarak dağılıyordu.

Etrafına baktı, istasyon binası kışlaya çevrilmiş, döşekleri çürüyen yataklar duvar diplerine yanaştırılmıştır. Başarısız ve beyhude bir karantina çabasıyla dizanterili Hasan, sıtmalı Halil ve koleralı Ahmet'in bahtsız yatakları en uzak köşeye alınmış ve ar damarı yırtılmış, delik deşik bir perde ile çevrilmişti. Evrak do-lapları silahlık, masalar yan yatırılarak mevzi olmuştu.

Hicaz Demiryolu İngiliz ve Bedevi saldırılarına direnememiş, parçalanmıştı. Osmanlı Devleti'nin tüm hazinesini eriten bu demiryolunu koruyabilmek için hat boyunca yerleştirilen yirmi beş bin askerin tamamına yakını şehit olmuş, sağ kalanlar da geri

çekilmiştir. Savunulmaya çalışılan son istasyon Medayin-i Salih istasyonudur.

Medayin-i Salih kutsal toprakların başladığı istasyondur. Demiryolu yapılırken kutsal topraklar tren sesinden rahatsız olmasın diye buradan itibaren rayların altına keçe yerleştirilmiş, demir travers yerine ahşap travers kullanılmıştı. Bu istasyondan itibaren demiryolu inşaatında Alman mühendis ve teknisyenlerin işine son verilmişti. Demiryolu tamamlanıp Medine'ye seferler başladığında trende çalışan ecnebi işçiler burada indiriliyor, geri dönüşte tekrar alınıyor, kutsal topraklara ecnebi ayağının basması engelleniyordu.

Şam'daki Dördüncü Ordu'dan gönderilen erzak kervanları uzun zamandır kesintiye uğramıştı. Bu yüzden gece Medayin-i Salih'e dipsiz bir açlık olarak çökmüştür. Gece, askerlerin üstüne kimseden kimseye faydanın olmadığı, تنها ve erken bir kıyamet gibi çökmüştür. Açlık, o kızgın ihtiras yakasına yapışıyor, sarsıyor, sağa sola savuruyor askerini iradesini. İdrak, şuur ve izan açlığa biat edip karşısında diz çökmüştür. Erkeklik gururunu çiğneyen, reddettikçe daha çok sevilen ve istenen, erkeği basitleştiren, küçülten, bir aciz çocuğa döndüren acımasız ve güzel bir kadın gibiydi açlık. Önüne kattığı her askeri, bu yetim saatinde gecenin, süttten kesilmiş bebekler gibi inletiyordu.

Etrafına baktı, gece bir küfür gibi çökmüştü ortalığa, ne itiraz edebiliyor, ne de hazmedebiliyordu bu arsız karanlığı. Kulak kesildi, açlıktan ağlayan askerinin sesi yankılanıyordu tavanda.

İstasyonun dışından şifasız bir taş alıp geldiğinde, asker iki elini karnına bastırılmış ağlıyor ve midesindeki ayaklanma yüzünden öğürüyordu.

-Bu taş karnına bağla, iyice sık, açlığını unutursun.

Yüzünü kaldırmadan mecalsiz ve sargılı ellerini gösteriyor asker.

-Ellerim yanık kumandanım, bağlayamam.

İki gün önce, terbiyesiz güneş askerler hakkında raylara olmadık yalanlar söylemiş, iftiralar atmış, dolduruşa getirmişti ray de-

mirlerini. Öfkeden çıldıran kızgın ray demirini tamir etmek için eldivensiz tutmuş ve elleri haşlanmıştı askerin.

Ahlaksız güneş elini ağzına kapatıp sinsice gülmüştü.

Teğmen Yusuf sabırlı bir baba nefesiyle eğilip askerin aklıktan ağlayan karnına bağlıyor taşı. Askerin midesinin aklıktan çöktüğünü görüyor. Denize düşen yılan, çöle düşen taşa sarılıyor. Taşa, bir kadının yavrusuna sarılması gibi sarılıyor asker. Sağ yanına, kimsenin görmeyeceği tarafa dönüp, karnındaki taşa kollarıyla bastırıp dişlerini sıkıyor. Karnının üstüne kapanıp dişlerini sık sık ağlıyor, ağlaya ağlaya içi geçiyor ve sızıyor.

Uyumadı, uyuyamayan hasta askerlere vesveseli oyunlar oynayan gaz lambasını yakıp etrafına baktı Teğmen Yusuf. Sayısız baskın ve saldırı atlatılmış, istasyonun talihsiz kapıları kırılmış, kısmetsiz camları parçalanmış, bahtsız duvarları mermilerden delik deşik olmuştur. Görkemli bir hüsrana düşen, bir zamanların bu büyük istasyonunda çile yumağı gibi yuvarlandıkça büyüyen asker. Gözleri çökmüş, sakalları kirli, kimisi bitlenmiş, kiminin bedeni mikroplarla her uykudan evvel aşk yaşayan, sabaha ölümcül bir hastalıkla uyanma ihtimaliyle uyuyan, bir dert sefası süren asker. Sefalet tahtırevanlarında savaştan savaşa taşınan asker. Kurşun asker, çirkin asker, bakımsız asker, aç, yorgun, hasta ve zayıf asker.

Haftalardır günde bir hurma ve bir bardak çamurlu su ile yaşayan asker.

Son çare, bu sabah güneşle beraber, bütün bu acıların çınbaşı olan güneşle beraber, su taşıyan iki deveden birisini kesmekti. Buna mecburdular. Bunu yapmadan önce, aylardır bıkmadan usanmadan fersah fersah uzaklardan kendilerine rahmet ve mağfiret suları taşıyan fedakâr deveden özür dileyecek, bunu yapmak

zorunda olduklarını aksi halde herkesin açlıktan öleceğini söyleyecektiler.

Delik deşik duvarlara bir hayalet gibi yansıyan, titreyerek uçuşan gaz lambasının soluk alevlerine bakarken, az önce bölünen rüyasını düşündü. Rüyasında bir lokomotiften ağzında bir tutam yeşil ot ile bir dişi deve iniyordu. Dokuz arsız bedevi, zavallı deveyi çembere alıp ok atarak öldürüyordu. Deve ağlar gibi üç defa böğürerek can veriyordu.

Ne zaman kötü rüya görse Kuran'ı açıp elinin değdiği ilk yeri okurdu. Yine öyle yaptı. Hud Suresini açmıştı. Çöl gecesinin sinir bozucu serinliği ve yaralı askerlerin inleyişlerinin altında, kusursuz bir açlık, mükemmel bir susuzluk ve şaşaalı bir umutsuzluk ile okudu. Hazreti Salih'i anlatıyordu Hud Suresi. Boynundan aşağıya bir ürpertinin yayıldığını duydu. Buldukları yer Medayin-i Salih bölgesiydi ve Hazreti Salih'in yaşadığı topraklardı. Tam karşılarında Semud kavminin kayalara oyduğu evler vardı.

Teğmen Yusuf Kuran okudukça karanlığın rahmine düşmüş, güneşle beraber doğacak olan ne varsa, ürperiyordu... bedevilerin dışında;

-Develeri çalıyorlar, uyanın develeri çalıyorlar!

Her şey bir gök gürültüsü gibi birdenbire oluyor, karanlıkta bir kırbaç şaklıyor, bir kırbaç ve bir çığlık, karanlık yırtılıyor, develer böğürüyor, iki asker dışarıya fırlıyor, herkes çöl kumuna boğuluyor, karanlıkta bir at kişnemesi, bir şahlanış ve hançer; karanlıkta aç ve susuz, haftalarca uykusuz bırakılarak delirtilmiş bir hançer Nöbetçi Asım'ın günahsız sırtına saplanıyor, kısa, boğuk, cansız, kuru bir "Ah!" edip düşüyor. Bir kırbaç kahkahalar atıyor, ürken develer böğürüyor, kıyameti kışkırtan bir kargaşa, Teğmen Yusuf ateş edemiyor, karanlıkta kendi askerini vurmaktan korkuyor, herkes yatağından fırlıyor, vakitsiz bir haşır, defterler açılıyor, bir kırbaç şakırtısı karanlığı parçalayıp yerlere döküyor, develerin böğürtüsü insanı delirtiyor, tüfeklere sarılıp karanlıkta bedevileri seçene kadar, işgal edilmiş bir karanlık, haysiyeti çiğ-

nenmiş bir gece ve berbat bir koku bırakarak arkalarında, çığlıklar atarak kaçıyor bedeviler.

Tek yiyecek umudu olan develer yok oluyor.

Bir umutsuzluk yığını halinde dizlerinin üstüne çöküp tuttuğu nefesini bırakıyor Teğmen Yusuf.

İstihkâmcı Yavuz, Asım için ağlaya ağlaya mezar kazarken Teğmen Yusuf duvar dibinde bir taşta oturmuş, çölün gece ile birleştiği, sinsice fısıldaştığı, türlü ihanetler tasarladığı o fesat çizgiye bakıyordu. Başlarına daha neler gelebileceğini düşünüyordu.

Sabah yaklaşıyordu ve gün zehirli ışıklarını saçmak üzereydi.

İstihkâmcı Yavuz yavrusuna yatak hazırlayan bir anne itinası ile mezar kazıp, en dirayetlileri olan Çanakkale'yi gören Faruk ve Sarıkamış'ı gören Mustafa, Asım'ı defnettikten sonra Mevlevi Onbaşı Sancar esirgeyen ve bağışlayan bir besmele çekerek, Asım'ın ruhuna yoldaş olsun diye Kuran okumaya başlıyor.

Bu ağlamaklı sabahta, bütün güzel şeylerin yoksunluğunda “göğsünü açıp genişleten” sesi Kuran'ın, içlerine inşirah veriyordu. Bedevi hançerlerinin açtığı yaralar daha fazla irin bağlamış olsa da bu sabah, mahşer gününe iman etmiş sesi Sancar'ın, insanı mütevekkil bir ölüme hazırlıyordu. Zamandan habersiz, insanlardan uzak ve akıbeti belirsiz bu sabahta, sanki ezelden beri yankılanarak büyümüş sesi Kuran'ın, insanı anne tesellisi, baba güveniyle sarıp sarmalıyordu. Sanki hiç ölmemiş anne ve babaların sesleri kulaklarına geliyordu, ölmemişler, güçlü ve güzeldiler, otuz beş yaşındaydılar, sanki daha hiçbir şey olmamış gibiydi.

Askerlerine baktı Teğmen Yusuf, mahşer günü dünyanın bütün yemeklerinden davacı olacak olan, açlığın ağlattığı öksüz ve yetim Osman... Okuduğu ölümsüz surelerle insana ölümü sevdiren Mevlevi Onbaşı Sancar... Çanakkale Harbi'nde bir gece

sabaha karşı, makineli tüfek mevzilerine karşı süngü hücumuna kalkıp şehit olan beş bin kişi arasından yaralı kurtulan, yarası kabuk bağlar bağlamaz tekrar cepheye dönen Faruk... Makineli tüfeğiyle dertleşen, ona isim koyan, koyduğu ismi kimseye söylemeyen Trabzonlu Selahattin... Önce Sarıkamış'ın buzunu sonra Hicaz'ın ateşini gören ve iklimlere düşman olan Mustafa... Heybeti, suskunluğu ve sarı sakallarıyla insanı ürküten Çeçen Ali... Bu cehennemden kurtulsa bile ömür boyu kendi cehennemini dudaklarında taşıyacak olan iskorpitli Cemil... Telsizci Hasan... İstihkâmcı Yavuz... Yıllardır cephelerde Sökesiz kalmış olan Sökeli Turgut... Çölde dahi beline kuşak saran Erzurumlu kabadayı Yakup ve kimseyle arkadaşlık kurmayan Bağdatlı dört Arap asker.

En nadide mücevherden de kıymetli bir sabır taşına dönen askerlerinin gün gelip bu toprağın, yanlış, bu alçak ve düzenbaz kumun altına gireceğini düşündükçe eseflere kapılıyor. Zabitliğinin ilk vazifesi olan Kanal Cephesi'nden bugüne kadar yitirdiği, mezarı bile olmayan askerlerini hatırladıkça elemlere düşüyor.

Sancar'ın sesi alçalıyor, Kuran bitiyor, güneş teşhirci ışıklarını saçıyor ve yorgun yüzleri beliriyor askerlerin. Çökmüş gözler, ce rahat bağlamış yaralar, yanıklar, kararmış eller, kambur bedenler ortaya çıkıyor. Karanlıkta daha güzeldik, diyor Teğmen içinden, güneş bizi çirkinleştiriyor. Karanlığa uyanmış bir çocuktuk, an-nemizden su istemek üzereyken güneş öksüzlüğümüzü bağırarak doğuyor ufuktan.

Kuran bittikten ve hüznü istasyona çöktükten sonra Sancar'ı çağırıyor, yanında yer gösterip oturmasını istiyor. Bir yudum sessizlik ikram ettikten sonra;

-Sen hafızsın değil mi Sancar?

-Evet kumandanım.

-Hud Suresi ne anlatıyor?

-Salih Peygamber'i kumandanım. Hazreti Salih putlara tapan Semud kavmini uyardığında, söylediklerine inanmaları için bir mucize göstermesini istemişlerdi. Hazreti Salih ne istediklerini sorduğunda "Şu kaya yarılsın, içinden bir dişi deve ağzında bir tutam ot ile birlikte çıksın. Kabilenin bütün develerinin verdiği kadar süt versin" dediler. Hazreti Salih Allah'a dua etti ve kaya yarıldı, içinden bir deve çıktı ve ne istedilerse gerçek oldu. Peygamber kavmini uyardı, sakın bu deveye kötülük yapmayın, diye. Ancak Semud Kavmi iman etmemek için deveyi öldürdü. Dokuz ayrı çete deveyi çembere alarak okla öldürdüklerinde deve üç defa böğürerek can verdi. Bunun üzerine Allah Semud kavmine üç gün mühlet verip üç günden sonra hepsini helak etti.

Teğmen Yusuf hazin kavrayışlarla başını sallıyordu. Gördüğü rüya aydınlanmıştı. Rüyası, Hicaz Demiryolu'nun akıbetiydi. Rüyasında Hicaz lokomotifinden ağzında bir tutam yeşil ot ile bir dişi deve iniyordu. Dokuz bedevi, zavallı deveyi çembere alıp ok atarak öldürüyordu.

Sapsarı uçsuzluğa, güneş ile çölün birleştiği yere bakıyordu. Gördüğü rüyayı, burada gördüklerini ve görebileceklerini düşünüyordu. Nankörlüğün daha nelere sebep olabileceğini düşünüyordu. Semud kavminden bugüne hiçbir şeyin değişmediğini tüyleri ürpererek anlamıştı. Allah'ın mucizesiyle kayanın içinden çıkan ve herkese yetecek kadar süt verebilen bir deveyi öldüren bir toprağın çocukları, bu devlete kim bilir daha neler yapacaktı. Bu demiryolunun kaderi o dişi devenin kaderiyle ortak yazılmıştı sanki. Semud kavminin kayalardan oyduğu evler hâlâ muhkem dururken binlerce Türk'ün naaşıyla beraber Hicaz Demiryolu'nu da yutmuştu bu nankör topraklar.

Semud kavmi galiba hiç helak olmamıştı.

Öğle vakti güneş, ateşten yaratılmış bir dev, bir vahşi yaratık gibi hareket eden her şeyin üzerine öfkeli hançerler, delirmiş

topuzlar, gözünü kan bürümüş sıcaklar fırlatıyordu. Sapsarı ve bulanık bir renge bürünüyordu ortalık bu saatlerde.

Öğle vakti ateşten yaratılmış, şeytanın ortağı, bütün kötülüklerin anası gibi her taşın altından güneşin kabahatleri çıkıyordu. Bir hafta önce, eldivenlerini kaybedip, kızgın ray demirini kepiyle tutmak isteyen Gebzeli Hüseyin birkaç dakika içinde güneş çarpmasından can vermişti. Her gün bu saatlerde, bütün hastalıkların, ölümlerin, yoksulluk ve acizyetlerin sebebi olan sapsarı bir sıcak çöküyordu ortalığa.

Fütursuz akrepler, sarhoş yılanlar ve yılışık sivrisineklerin mıntıkasına dönüşüyordu çöl ve bu saatlerde güneş ortalığa rengârenk ölüm ihtimalleri saçıyordu.

Öğle vakti güneş, tutmuş bir beddua gibi herkesin başına tek tek çökerken, Faruk'un dağıtacağı bir bardak çamurlu su istihkaki için istasyona toplanıyor herkes bu saatte. Erzurumlu Yakup güneşin şerrinden, iftira ve dedikodularından kaçıp Faruk'un himmetine sığınırken başını kaldırıp bir bakıyordu;

-Ulan güneş, seni hiç sevmiyorum.

Öğle vakti, güneş bir büyü gibi uyuştururken insanın zihnini, mağfiretten umudunu kesmeyenler için bir ufacak müjde görünüyor istasyonun köşesinde. Faruk elinde yorgun bir tas ile şefaatçi bir su dağıtıyor. Herkes için Faruk, ismiyle müsemma; iyiyle kötüyü, azapla rahmeti birbirinden ayıran bir anlam taşıyor. Önce iskorpitli Cemil'den başlıyor su dağıtmaya.

Bu hazin direklararasının, bütün gece konuşulacak, aylarca anlatılacak, ilelebet unutulmayacak mazlumuydu iskorpitli Cemil. Yetersiz beslenmekten dudakları yara olan, açılan yaraları kabuk bağlayıp dökülen ve gitgide yok olan bir hastalığın mağduru. Su tasını tutacak bir dudağı olmayan Cemil, suyu ağzına döker gibi içiyordu. Suyun içine sızan kum yaralı bereli dudaklara değdikçe yeni bir işkenceyi başlatıyor, susuzluk çemberi içinde kısır bir döngüye atıyordu zavallı Cemil'i.

Teğmen Yusuf uzaktan bakıyor ve Cemil'in çektiği azapları kendi üzerinde düşünüyor ve ürperiyor. Dünya nimetlerinden na-